

Nr 676

**av herr Johansson, Olof, i Stockholm m. fl.
om upprättande av diplomatiska förbindelser
med Tyska demokratiska republiken.**

Efter Hitler-väldets fall 1945 uppdelades det tyska området i fyra ockupationszoner. Sommaren 1945 ingicks mellan segrarmakterna det s. k. Potsdamavtalet, i vilket förutsattes att ett enhetligt demokratiskt Tyskland skulle skapas. Då det avgörande steget togs den 18 juni 1948 framtvingades emellertid en uppdelning när de tre västra ockupationszonerna införde egen valuta, varigenom de normala förbindelserna mellan västzonerna och östzonen stördes och en djup klyfta skapades mellan Tysklands båda delar. Ett år senare fullföljdes detta program. Val utlystes till en västtysk riksdag. Den sammanträdde den 7 september 1949. Man valde president och förbundskansler. Därmed var Förbundsrepubliken Tyskland verklighet. Som svar härpå bildade östzonen den 7 oktober 1949 Tyska demokratiska republiken — DDR.

Sverige erkände tidigt Förbundsrepubliken Tyskland, medan Tyska demokratiska republiken ännu inte erkänts av den svenska regeringen.

Grundläggande för erkännande av stater och upprättande av diplomatiska kontakter med nationer bör enligt vår mening vara den faktiska existensen av en statsbildning, där vederbörande statsledning har kontroll över sitt territorium. Uttryck för gillande eller ogillande i förhållande till en stats styrelseskick bör inte påverka erkännandefrågan. Tvärtom bör de etablerade diplomatiska kontakterna utnyttjas för att framlägga Sveriges synpunkter vare sig de är positiva eller negativa för ifrågavarande regering. Bara i undantagsfall och motiverade av särskilda skäl bör avsteg göras från denna huvudprincip.

Den existerande delningen i två tyska stater måste i dag uppfattas som definitiv, och Sverige bör därför erkänna DDR och upprätta diplomatiska förbindelser med dess regering. Även om Sverige aldrig ålagt sig samma restriktioner för sitt handlande inom stormakternas konfliktområden — till skillnad från Finland — borde ändå en likabehandling av Öst- och Västtyskland i erkännandefrågan framstå som mest behövlig.

Den traditionella svenska neutralitetspolitiken, som vunnit internationell uppskattning, borde dessutom göra det möjligt att genomföra ett svenskt erkännande av DDR utan att detta uppfattas som en sympatityttring för landets totalitära samhällssystem.

Den nyorientering som inlets av Förbundsrepubliken Tysklands nuvarande regering med vänskapsavtal med Sovjetunionen och Polen samt inledande samtal med DDR borde enligt vår mening underlätta ett svenskt erkännande av DDR vid nuvarande tidpunkt och kunna vara ett led i ansträngningarna att skapa ytterligare avspänning i Europa. De omfattande kontakter som redan förekommer mellan Sverige och DDR inom handel, kultur och idrott skulle genom ett erkännande kunna föras vidare. De insatser som diskuteras för att skydda Östersjön från miljöförstöring utgör ytterligare ett väsentligt argument för en sådan åtgärd. Det är nödvändigt att skyndsamt få till stånd avtal mellan samtliga stater runt Östersjön för att möjliggöra ett effektivt miljöskydd. Ett svenskt erkännande skulle sannolikt underlätta för DDR att inom ramen för ett avtal mellan berörda länder delta i ett arbete på att förhindra nedsmutsning och förgiftning av Östersjön.

Vi anser därför att kontakter snarast bör tagas med den Tyska demokratiska republiken (DDR) i syfte att upprätta diplomatiska förbindelser mellan Sverige och detta land.

Med hänvisning till ovanstående hemställes

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om åtgärder och initiativ för att upprätta diplomatiska förbindelser med DDR.

Stockholm den 27 januari 1971

OLOF JOHANSSON (c)
i Stockholm

ARNE FRANSSON (c)

GÖSTA ANDERSSON (c)
i Nybro

GUNNAR BJÖRK (c)
i Gävle